

El Sebastià se'n va, tornen tots a seure, però de seguida comença a prendre cos la sensació que no poden avançar gaire sense que ell hi sigui, per una qüestió de solidaritat de grup. Segurament no passarà res per esperar que torni. La senyora Boadella no sap què fer, perquè la conversa ha canviat de format, i discorre desendregada per uns terrenys més informals. Aprofiten el parèntesi per preguntar com s'ho feien, quina estructura tècnica de suport tenia a Madrid, quin era el procediment per rebre instruccions, per transmetre missatges. Tenen la certesa que anaven amb una sabata i una espardenya, i aquesta percepció és rigorosament exacta. El complot era d'una lleugeresa estructural enorme. Amb qualsevol ventada se n'hauria anat tot a fer punyetes. Mossèn Farràs diu que va ser gràcies a aquella presència tan evanescent que va perdurar i va ser efectiva. Si haguessin estat més grans i més sòlids haurien estat també més visibles i detectables. En aquells temps protohistòrics, la Júlia era la principal i gairebé única infraestructura de l'Oficina a Madrid, amb suports puntuals que havien de ser reclamats a la central amb insistència perquè li fessin una mica de cas i els proveïssin.

El sindicat de l'oblit, Albert Villaró (p. 193-194)